

Arrest

nr. 63 861 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, dient op 17 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij voegt het *“typeformulier regularisatieaanvraag”* toe, waarbij hij *“werk+ duurzame lokale verankering”* als criterium aankruiste.

Op 11 januari 2011, met kennisgeving 11 februari 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich op criterium 2.8B te beroepen van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hiervoor dient hij te bewijzen dat hij sedert 31.03.2007 ononderbroken in België verblijft. Dit kan betrokkene echter niet. Om zijn verblijf te staven legt betrokkene drie documenten voor: een verklaring van dhr. B. A. M. (...) d.d. 13.07.2009, een verklaring van dhr. M. d. (...) d.d. 01.12.2009 en tweede verklaring van dhr. M. d. (...) d.d. 14.12.2009. Dhr. B. A. M. (...) getuigt dat hij betrokkene kent sedert 2007, deze verklaring is echter niet specifiek genoeg om het verblijf sedert tenminste 31.03.2007 aan te tonen. In zijn eerste verklaring d.d. 01.12.2009 verklaarde dhr. M. d. (...) dat betrokkene van 15.09.2007 tot 15.12.2007 in het Waregem Golfhotel verbleef, ook deze verklaring ondersteunt geen verblijf sedert tenminste 31.03.2007. In zijn tweede verklaring d.d. 14.12.2008 verklaart deze getuige plots dat betrokkene van 15.02.2007 tot 20.05.2007 in het hotel zou verbleven hebben. Aangezien het zeer merkwaardig is dat dhr. M. d. V. twee weken later andere data opgeeft terwijl dit in één document had kunnen opgesteld worden en aangezien dit het enigste document is dat bovendien een gesolliciteerd karakter heeft gezien het in functie van betrokkene werd opgesteld, wordt het verblijf van betrokkene sedert tenminste 31.03.2007 als niet bewezen geacht. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlands wenst te leren, werkwilg is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009."

Op 11 februari 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de Minister van / de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt aan A., M. (...)

geboren te (...), op (...)

van Tunesische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 11 maart 2011

(datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan: *"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht Manifeste beoordelingsfout Machtsmisbruik."*

Het middel luidt als volgt:

"1. Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 11.01.2011 stelt dat verzoeker zich wil beroepen op het criterium 2.8B van de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009".

Volgens verweerder kan verzoeker zich hierop niet beroepen nu het verblijf van concluant sedert tenminste 31 maart 2007 niet als bewezen wordt geacht.

Volgens verweerder kan met de twee verschillende verklaringen van de heer M. de V. van het Waregem Golfhotel geen rekening worden gehouden nu de heer M. de V. één document had kunnen opstellen, het document een gesolliciteerd karakter heeft en er slechts sprake is van een één bewijsstuk.

2. Verzoeker wil opmerken dat verweerder onterecht weigert rekening te houden met de door verzoeker neergelegde verklaringen van de heer M. de V. van het Waregem Golfhotel dd. 1.12.2009 en dd. 14.12.2009.

Dat geenszins op een afdoende wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde verklaringen van de heer M. de V. van het Waregem Golfhotel dd. 1.12.2009 en dd. 14.12.2009, waarin verzoekers verblijf in België sedert 15 februari 2007 uitdrukkelijk bevestigd wordt, niet kan weerhouden worden als bewijs van verzoekers verblijf in België sedert tenminste 31 maart 2007.

3. Dat geen enkele wettelijke bepaling evenmin de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" uitdrukkelijk bepaalt aan welke voorwaarden de bewijsstukken, ter staving van het verblijf in België sedert tenminste 31 maart 2007, dienen te voldoen.

Dat door te stellen dat twee verschillende verklaringen op twee verschillende data door dezelfde persoon niet kunnen weerhouden worden omdat deze in één document had kunnen worden opgesteld en er bovendien sprake is van een gesolliciteerd karakter, voegt verweerder een voorwaarde toe aan de instructie die nergens dergelijke voorwaarden oplegt.

4. Dat geen enkele wettelijke bepaling evenmin de "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009" uitdrukkelijk het minimum aantal bewijsstukken, welke ter staving van het verblijf in België sedert tenminste 31 maart 2007 dienen te worden neergelegd, bepaalt.

Dat door te stellen dat slechts één bewijsstuk, waaruit verzoekers verblijf in België sedert tenminste 31 maart 2007 blijkt, werd neergelegd voegt verweerder opnieuw een voorwaarde toe aan de instructie die nergens een minimum aantal bewijsstukken voorschrijft.

5. Dat er in casu sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerder.

6. Dat, indien verweerder aan de echtheid van de verklaringen van de heer M. de V. zou twifelen, dan was hij gehouden voorafgaandelijk het Openbaar Ministerie te verzoeken een gerechtelijk onderzoek in te stellen, minstens de heer M. de V. uit te nodigen voor verhoor dienaangaande.

Verweerder zelf is geenszins bevoegd om aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de heer M. de V. te twifelen enkel en alleen omdat hij op 14 december 2009 een tweede document heeft opgemaakt waarin hij verklaart dat concluant ook van 15.02.2007 tot 20.05.2007 in het hotel zou hebben verbleven.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerder.

Meer zelfs van machtsmisbruik door verweerder!"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correct-

heid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij laat verder gelden dat de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (Rv.St. nr. 167.847, 15februari2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Er is op 19.07.2009 een instructie opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8) worden opgesomd betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers aanvraag ongegrond was.

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag beroepen op het criterium 2.8B van de instructies van 19.07.2009.

De instructies van 19.07.2009 bepalen inderdaad:

Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, werd in de bestreden beslissing wel afdoende gemotiveerd waarom geen rekening werd gehouden met de verklaringen van dhr. M. de V. van het Waregem Golfhotel dd. 01.12.2009 en 14.12.2009. Zulks blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

In casu heeft verzoeker volgende drie documenten voorgelegd teneinde zijn verblijf in België sinds 31.03.2007 aan te tonen:

- een verklaring van dhr. B. A. M. dd. 13.07.2009
- een verklaring van dhr. M. de V. dd. 01.12.2009
- een verklaring van dhr. M. de V. dd. 14.12.2009

In zijn verklaring dd. 13.07.2009 heeft dhr. B. A. M. enkel getuigt dat hij verzoeker kent sedert 2007, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing geheel terecht heeft geoordeeld dat deze verklaring niet specifiek genoeg is om het verblijf sedert tenminste 31.03.2007 aan te tonen.

Vervolgens heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de eerste verklaring van dhr. M. de V. dd. 01.12.2009 geen verblijf sedert tenminste 31.03.2007 ondersteunt, gezien in deze verklaring enkel verklaard wordt dat verzoeker van 15.09.2007 tot 15.12.2007 in het Waregem Golfhotel verbleef.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing ook afdoende gemotiveerd waarom het verblijf sedert tenminste 31.03.2007 niet bewezen kan worden geacht op basis van de verklaring van dhr. M. de V. dd. 14.12.2009. Zoals in de bestreden beslissing werd uiteengezet, is het zeer merkwaardig dat dhr. M. de V. twee weken na zijn eerste verklaring andere data opgeeft terwijl dit in één document had kunnen worden opgesteld. Daarnaast is dit het enigste document dat bovendien een gesolliciteerd karakter heeft, gezien het in functie van verzoeker werd opgesteld.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid volledig terecht besloten dat het verblijf van verzoeker sedert tenminste 31.03.2007 niet als bewezen wordt geacht en verzoeker zich dan ook niet dienstig kan beroepen op criterium 2.8B.

Verzoekers beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In de bestreden beslissing wordt geenszins een voorwaarde toegevoegd aan de wet of aan de (vernietigde) instructie van 19.07.2009.

Verzoeker is niet ernstig waar hij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zijn aanvraag zou hebben geweigerd omdat hij meer dan het minimum aantal bewijsstukken heeft voorgelegd.

Zulke voorwaarde wordt in de bestreden beslissing niet gesteld!

Uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien duidelijk dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid rekening heeft gehouden met alle documenten die verzoeker heeft voorgelegd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid evenwel geoordeeld dat op basis van de door verzoeker voorgelegde documenten niet als bewezen wordt geacht dat verzoeker sedert tenminste 31.03.2007 in het Rijk verblijft.

"Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel binnen de wettigheids-toetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

"Daarnaast is het onmiskenbaar zo dat vanuit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht uitgaat daar deze documenten geen ware bewijzen uitmaken gelet op het gesolliciteerd karakter van deze getuigenverklaringen." (R.V.V. nr. 53 964 van 28 december 2010)

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel inclusief.

Evenmin is er sprake van een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik.

Het enig middel van de verzoekende partij kan om voormelde redenen niet worden aangenomen."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat

hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is omdat verzoeker niet op voldoende wijze aantoonde dat hij sedert ten minste 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft. In de eerste bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is. De tweede bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet en naar het feitelijk gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers aanvraag ongegrond wordt verklaard omdat hij niet afdoende heeft bewezen in het Rijk te verblijven sedert 31 maart 2007, voorwaarde waaraan moet worden beantwoord wil men voldoen aan het criterium 2.8B waarop verzoeker zich steunde. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts drie bewijsstukken toevoegde om de duur van zijn verblijf in België te staven, waaronder een verklaring van B. A. M. waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze niet specifiek genoeg is. Dit motief is juist en vindt steun in het administratief dossier nu deze getuige op 13 juli 2007 enkel stelt dat hij verzoeker twee jaren kent, niet preciseert sedert welke dag, week of maand in 2007 hij verzoeker kent en verzoeker tot "*heden*" aanwezig was op training in een boksschool. Voorts legde verzoeker twee attesten van M. de V. neer. Samen gelezen zou uit deze verklaringen blijken dat verzoeker in een golfhotel verbleef van 15 september 2007 tot 15 december 2007 en van 15 februari 2007 tot 20 mei 2007.

De bestreden beslissing acht de bewijskracht van deze éne getuige de V. niet bewijskrachtig genoeg om aannemelijk te maken dat verzoeker aantoonde sedert 31 maart 2007 in België te verblijven. Verzoeker betwist dit motief en stelt dat geen enkele bepaling en ook de instructie niet bepalen aan welke voorwaarden de bewijsstukken dienen te voldoen. Volgens verzoeker blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet of aan de instructie nu nergens is voorgeschreven wat het minimum aantal bewijsstukken is. Er is sprake van manifeste beoordelingsfout.

Deze redenering kan geenszins gevolgd worden. Het komt de verwerende partij toe na te gaan, binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid, in welke mate stukken geloofwaardig en/of bewijskrachtig zijn. De bestreden beslissing wijst de aanvraag niet af omdat twee verklaringen zijn afgelegd door één getuige maar wel omdat de verklaringen merkwaardig zijn gelet op de korte tijdspanne binnen dewelke zij zijn opgesteld en toch verschillende gegevens bevatten en omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben. De Raad acht deze beoordeling correct en zij vindt steun in het administratief dossier. Vooreerst wijst de bestreden beslissing erop dat voor de duur van het verblijf deze verklaringen de "*enigste*" documenten zijn ten bewijze van het verblijf. Dit is kennelijk redelijk, nu verzoeker niet aantoonde, bijvoorbeeld aan de hand van zijn paspoort, wanneer hij het Rijk binnenkwam (verzoeker legt slechts twee pagina's uit zijn paspoort neer) en anderzijds het voor verzoeker niet moeilijk kan zijn de betalingsbewijzen van de ongetwijfeld omvangrijke rekening van het hotel (gelet op de maanden dat hij daar zou verbleven hebben) in tempore non suspecto moet kunnen voorleggen. Het is niet kennelijk onredelijk op basis van de beperkte bewijzen die verzoeker in casu naar voor brengt te oordelen dat hij zijn verblijf in het Rijk sedert 31 maart 2007 niet voldoende aantoonde. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing in haar geheel moet worden gelezen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de handtekening op de twee verklaringen van M. de V. verschilt en dat het merkwaardig karakter ook blijkt uit de taalfouten van de ondertekenaar die zich nochtans voorstelt als "*hotelmanager*" en "*Managing director*". Bovendien blijkt uit de verklaringen geenszins dat verzoeker in het Rijk verbleef tussen 21 mei 2007 en 15 september 2007.

De verzoekende partij toont niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond. Nog minder toont verzoeker aan dat de verwerende partij voorwaarden aan de wettelijke bepalingen en/of de vernietigde instructie heeft toegevoegd of machtsmisbruik heeft gepleegd. Voorts bestaat er geen verplichting in hoofde van de verwerende partij bij de ongeloofwaardigheid, hetzij bij twijfel van en over een bewijsstuk het Openbaar Ministerie te contacteren. Evenmin toont het betoog van verzoeker machtsmisbruik in hoofde van de verwerende partij aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN